

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MÜZİKAL İSYANIN BAŞYAPITI
BATI YAKASININ HİKAYESİ

Disney

TRON

E F S A N E S İ

MACERA EVİNİZE GELİYOR

Şimdi **Disney 3D Blu-ray**, **Disney Blu-ray** ve **Disney DVD** 'de!

WALT DISNEY PICTURES SİNAR: JEFF BRIDGES' "TRON: LEGACY" İN SEAN BAILEY YAPIMI GARRETT HEDLUND OLIVIA WILDE BRUCE BOXLEITNER VE MICHAEL SHEEN
MÜZİK SÜPERYOLU JASON BENTLEY GÖRÜLMÜŞ DART PUNK KOSTÜM TASARIMI MICHAEL WILKINSON FİLM EDITÖRÜ JAMES HAYWOOD M.C.E. YAPIM TASARIMI BARREN GILFORD GÖRÜNTÜ YÖNETİMİ CLAUDIO MIRANDA, ASC
YAPIM SORUMLUSU DONALD KUSHNER YAPIM SEAN BAILEY JEFFREY SILVER STEVEN LISBERGER KAHKATİLERİN YAKARICISI STEVEN LISBERGER VE BONNIE MACBIRD
HİKAYE EDWARD KITSIS & ADAM HOROWITZ VE BRIAN KLOUGHAN & LEE STERNTHAL
SENARYO EDWARD KITSIS & ADAM HOROWITZ YÖNETİMİN JOSEPH KOSINSKI

VIDEO GAMES
AVAILABLE FROM

DISNEY PICTURES
PRESENTS

WALT DISNEY
PICTURES

Blu-ray
3D

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

© Disney

FESTİVALİN 'ŞOVMENLERİ'

'YAZ UYKUSU'NA YATACAKLAR!

İSTANBUL FİLM FESTİVALİ'NİN ÜZERİNDEN ÜÇ HAFTA GEÇTİ, AMA FESTİVALİN VİZYONDAKİ ESİNTİSİ EPEYCE SÜRECEK gibi görünüyor. Daha festival bitmeden gösterime girmeye başlayan 'festival filmleri', her hafta birer ikişer salonlara konuk oluyor. İki hafta önce "Mutluluğun Peşinde" (Rabbit Hole) ve "Daha İyi Bir Dünyada" (Hævn) girmişti gösterime, geçen hafta da "Pina", "İçimdeki Yangın" (Incendies) ve "Beni Asla Bırakma" (Never Let Me Go) vardı vizyonun festival menüsünde. Bu haftadan itibaren "Copacabana: Düşün Hediyesi" (Copacabana), "Ölümüne Kaçış" (Essential Killing), "Küçük Beyaz Yalanlar" (Les Petits Mouchoirs), "Kadın İsterse" (Potiche), "Bir Ayrılık" (Jodaeiye Nader Az Simin), "Ömrümüzden Bir Sene" (Another Year), "Kadının Fendi" (Made In Dagenham), "Yaşamın Ritmi" (Sound Of Noise), "Yağmur Bile" (También La Lluvia), "İmkânsızın Şarkısı" (Noruwei No Mori) gibi 'festival hitleri'ni göreceğimiz ticari salonlarda. 'İstersek' yaz aylarını festival tadında geçireceğimiz garanti gibi anlayacağınız.

Ama bunda bir 'yanlışlık' olduğu da apaçık ortada! Festival zamanı biletlerin tükendiği, sinemaseverlerin neredeyse birbirlerini ezerek salonlara koşturdukları bu filmler, ticari vizyon şansı yakaladıklarında deyim yerindeyse iki seksen yatıyorlar, sinemalardaki koltukları örümcek ağı bağıyor. Festivalde

gösterilen 'ilgi'nin 'samimi' olduğundan bile kuşku duymaya başladık artık. Gerçekten bir sinemasever ilgisiyle mi gidiyor salonlara, yoksa 'gösteri'nin bir parçası olma hissiyatı mı öne çıkıyor, bilemedik.

Örneğin festivalin 'ağır abisi' Béla Tarr'ın "Torino Atı"nı (A Torinói Ló) izlemek için 'çılğınca' bir koşuşturma yaşayanlar (ki bunların büyük çoğunluğu filmi uyuyarak 'seyretti' ya da 'dayanamayıp' salonu terk etti), vizyona bir Béla Tarr filmi girse nasıl bir 'tepki' gösterirler, merak ediyoruz doğrusu. Basın gösteriminde izleyen sinema yazarlarını bir kenara koyarsak, 100 kişilik bir izleyici kitlesi bulabilir mi üstat, kuşkuluyuz. "Torino Atı" gösterime girmeyecek belki, ama yukarıda sıraladığımız filmlerin hepsi (hatta fazlası) bu yaz salonlarda olacak. Onların nasıl bir ilgiyle karşılanacağını tahmin etmek zor değil. 'Şov' konusunda cüretkar duran 'gölge' sinemaseverler, bu filmlerin gösterime girdiğinden bile haberdar olmayacaklar büyük olasılıkla. Bir sonraki yılın İstanbul Film Festivali'nde sergileyecekleri şov için 'yaz uykusu'na yatmış olacaklar çünkü!

İki hafta önceki CELSE AÇILIYOR yazımızda 'cehaletin yükselişi'nden bahsetmiştik, 'okuma'yı tümden terk etmiş bir toplum olduğumuzdan dert yanmıştık. İş bu kadarla bitse iyi, okumayı bıraktığımız gibi 'izleme'yi de bırakmışız belli ki. Garbın afakına boş boş bakmaktan öte bir işlevi yok artık gözlerimizin. "Bu bana yeter!" diyenlerden seniz, sayfayı çevirip dergiye göz atma zahmetine girmeyin lütfen! [\[2\]](#)

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ALİ ULVİ UYANIK, EBRU ÇELİKTUĞ, MÜJDE İŞİL, OLCAN ÖZYURT

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Gişe Memuru, Küçük Günahlar, Suçlu Kim? (Henry's Crime), Kiyamet Gecesi (Vanishing On 7th Street), Devrimden Sonra, Copacabana: Düğün Hediyesi (Copacabana), Kırmızı Başlıklı Kız Kötülere Karşı (Hoodwinked Too! Hood VS. Evil), Ağır Abi, Senna.

25 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

26 TRENDEKİ YABANCI

Çin'in Alfred Hitchcock'u diyebileceğimiz Weibang Ma-Xu'nun 'ilginç' sinema serüvenine bir göz atalım istedik...

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Robert Wise, müzikal sinemaya 'isyankar' bir damga vururken, yanına usta koreograf Jerome Robbins'i alıyor: Batı Yakasının Hikayesi.

30 AİLE OYUNU

Yol (The Road), Ümitsiz Saatler (The Desperate Hours), Aşka Şans Ver (Country Strong).

36 SAPIK

14. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, Yakın Plan Yeni Türkiye Sineması, Sherlock Holmes: A Game Of Shadows, Jackie Cooper, Hüseyin Zan.

GIŞE MEMURU

YÖNETMEN Tolga Karaçelik
OYUNCULAR Serkan Ercan,
 Zafer Diper, Nergis Öztürk,
 Nur Aysan, Ruhi Sarı
YAPIM Türkiye 2010
SÜRE 96 dk.
DAĞITIM UIP
 (BKM Film - Mantar Film)

ALTIN PORTAKAL'DAN EN İYİ İLK FİLM, EN İYİ ERKEK OYUNCU VE EN İYİ GÖRÜNTÜ Yönetmeni gibi hatırı sayılır ödüllerle dönen, sonraki festivallerde de dikkat çekip kendinden söz ettiren "Gişe Memuru", bu kez gişe sınavına girerek çıkıyor seyircinin karşısına. Ticari gösterim aşamasında ortaklık kurulan BKM'nin desteğiyle, podyuma 71 kopyayla hazırlanan filmin bu kulvarda da başarılı olmasını, canı gönülden dilediğimizi söyleyelim öncelikle.

Adını ilk kez kısa metrajlı "Rapunzel"le duyduğum(uz) Tolga Karaçelik'in yazıp yönettiği, genel anlamda bakıldığında alçakgönüllü bir "Küçük Adam Ne Oldu Sana?" öyküsü anlatan filmin, bir anlamda 'son gişe memurları'na saygı gösterisi boyutu taşıdığı da vurgulanabilir. Artık her şey 'otomatikleşti' ve otoyollarda, metrolarda, vapur iskelelerinde, gişe memurlarının yerine 'otomatlar' konu bilindiği gibi. Bu gerçeği, sıradan bir gişe memurunun iş ve özel yaşamındaki sıkışmışlığı ve adeta 'otomatığe bağlaması' nı eleştiren bu yapım üzerinden bir kez daha düşünmek de ilginç olacaktır kuşkusuz.

Sinemamızdaki şimdilik 'Son Zebercet' olarak tanımlanmasına hiç kimsenin itiraz edemeyeceği, sessiz, sakin, kendi halindeki Kenan'ın, evden işe ve işten eve süregiden tekdüze yaşamına odaklanarak başlıyor "Gişe Memuru". Kahramanımızın hafiften psikolojik sorunları olduğunu da anlamakta gecikmiyoruz. Müfettişlerce, hayli işlek bir gişedeki yükü daha fazla kaldıramayacağına karar verilen Kenan'ın, kuş uçmaz kervan geçmez bir bölgedeki ıssız gişeye tayin edilmesiyle dallanıp budaklanmaya başlayan öykü bu kez, günde iki üç otomobilin zar zor uğradığı Affar'ı mekân tutuyor.

Annesinin ölümü üzerine hastalıklı babasıyla ömür tüketen, gündüzleri yaşlı adama refakat edip yemeğini yapan komşu kızı Nurgül'ün aşkına hiç karşılık vermeyip 'yaban' davranan 30'lu yaşlardaki Kenan, çayır çimen ortasındaki yeni görev yerinde, cızırtılı bir telsizden çok başka sürprizlerle de karşılaşılıyor kısa süre içinde. Arabası bozulan güzeller güzeli, işveli, kendine

güveni yerli yerinde genç bir kadın Kenan'ın aklını iyice başından alacak, onu olmadık hayallere sürükleyecek, gerçekle bağının tam manasıyla kopuşuna yol açacaktır. Kenan artık 'eski Kenan' bile değildir ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Filmin resmi internet sitesinde, "Kenan karakteri tam anlamıyla bir gişe memurudur. Babasıyla olan ilişkisi ve ailesizlik hissi ile beraber bu ülkede yirmilerin sonunda otuzlarının başında, ailesiyle yaşayan birçok erkek gibi o da iki noktanın, yani birinin çocuğu olmakla, baban gibi olmak arasında duran bir karakterdir, başlanılan nokta ile varılan nokta arasında duran bir gişededir" diyen Tolga Karaçelik, çok özgün ya da 'benzersiz' bir öykü sunmamakla birlikte, tıkr tıkr ilerleyen senaryoya dayanan, mükemmele yakın bir rejinin damga vurduğu, hayli olgun bir sinema dilinin egemen olduğu, etkileyici ve kolayca unutulmayacak bir film ortaya koymuş durumda. Her şey bir yana, Karaçelik'in oyuncu yönetiminde çok başarılı olduğu önemle belirtilmeli.

"Şellale", "Sır Çocukları", "Peri Tozu" gibi filmlerden anımsadığımız Serkan Ercan, "Gişe Memuru"nun başrolünde gerçekten çok çok iyi ve bu zorlu rolün altından Altın Portakal'lık bir performansla kalkmasını biliyor. Kenan'ın gidip gelen ruh halini başarıyla yansıtan mimik ve jestleri ve hiçbir sahnede abartıya kaçmayışıyla, Ercan'ın sinemamız için gerçek bir kazanç olduğu görülüyor.

Kısa filmografisinde "Hacivat Karagöz Neden Öldürüldü?" ve "Barda" gibi sıradışı iki film bulunmakla birlikte asıl çıkışını Zeki Demirkubuz'un "Kıskanmak" ıyla gerçekleştiren ve ne gariptir ki 'yeterince güzel ve seksi olmaması' gereken karakterlere uygun görülen Nergis Öztürk de Nurgül karakterinde harikalar yaratıyor en kısa yoldan söylemek gerekirse.

Babayı canlandıran deneyimli oyuncu Zafer Diper'in, Kenan'ı hayallere sürükleyen seksi kız rolündeki Nur Aysan'ın ve perdede çok uzun boylu görünmemekle beraber kısa rollerine eldiven gibi uyum gösteren Ruhi Sarı, Büşra Pekin, Sermet

Tolga Karaçelik'in Altın Portakal'da dikkat çekici bir başarı kazanan filmi "Gişe Memuru", festivallerden sonra bu kez 'gişe' sınavında. İyi yazılmış, iyi yönetilmiş ve iyi oynanmış, iyi bir film...

Film kesinlikle doğrudan doğruya bağ kurmamakla birlikte, el attığı bireysel gerçekler ve evrensel-insani sorunlar dolayısıyla, akla pek çok şey getiren bir yapıya sahip.

Yeşil, Faruk Karaçay, Nadir Sarıbacak gibi isimlerin de "Gişe Memuru"nun başarısında büyük payları var kuşkusuz. Cem Adıyaman'ın müziklerinden, Nadide Argun'un sanat yönetiminden ve Ercan Özkan'ın ödüllü görüntü yönetmenliğinden de yeri gelmişken övgüyle söz edilmeli elbette.

Çok akıllısı ve az akıllısıyla her gün binlerce insanla yüz yüze gelen ama hiç kimse tarafından hatırlanmayan bir adamın hüznü verici öyküsünde, "Gene mi zam geldi... Vay be... Soydunuz ulan milleti, soydunuz..." gibisinden gülümsetici anların da ayrı bir tat kattığını ekleyerek, son bir not düşeyim.

"Gişe Memuru", kesinlikle doğrudan doğruya bağ kurmamakla birlikte, el attığı bireysel gerçekler ve evrensel-insani sorunlar dolayısıyla, akla pek çok şey getiren bir yapıya sahip. Filmi

Antalya Film Festivali'ndeki gösteriminde seyrederken, aklıma ilk gelen roman Dino Buzzati'nin unutulmaz "Tatar Çölü" oldu. Bunun gibi, Michael Di Giacomo'nun 1998 tarihli enteresan mı enteresan filmi, bizde "Hayvanlar, Melekler Ve İnsanlar" adıyla gösterilen "Animals With The Tollkeeper"la bir uzak akrabalık ilişkisi kurulabileceğini düşünüyorum.

Velhasıl, iyi yazılmış, iyi yönetilmiş ve iyi oynanmış, iyi bir film... 'Kutuları'nın içinde bekleyen gerçek gişe memurlarını görmeniz, artık bir hayli zor... Ama bu "Gişe Memuru"nu mutlaka görün! [\[1\]](#)

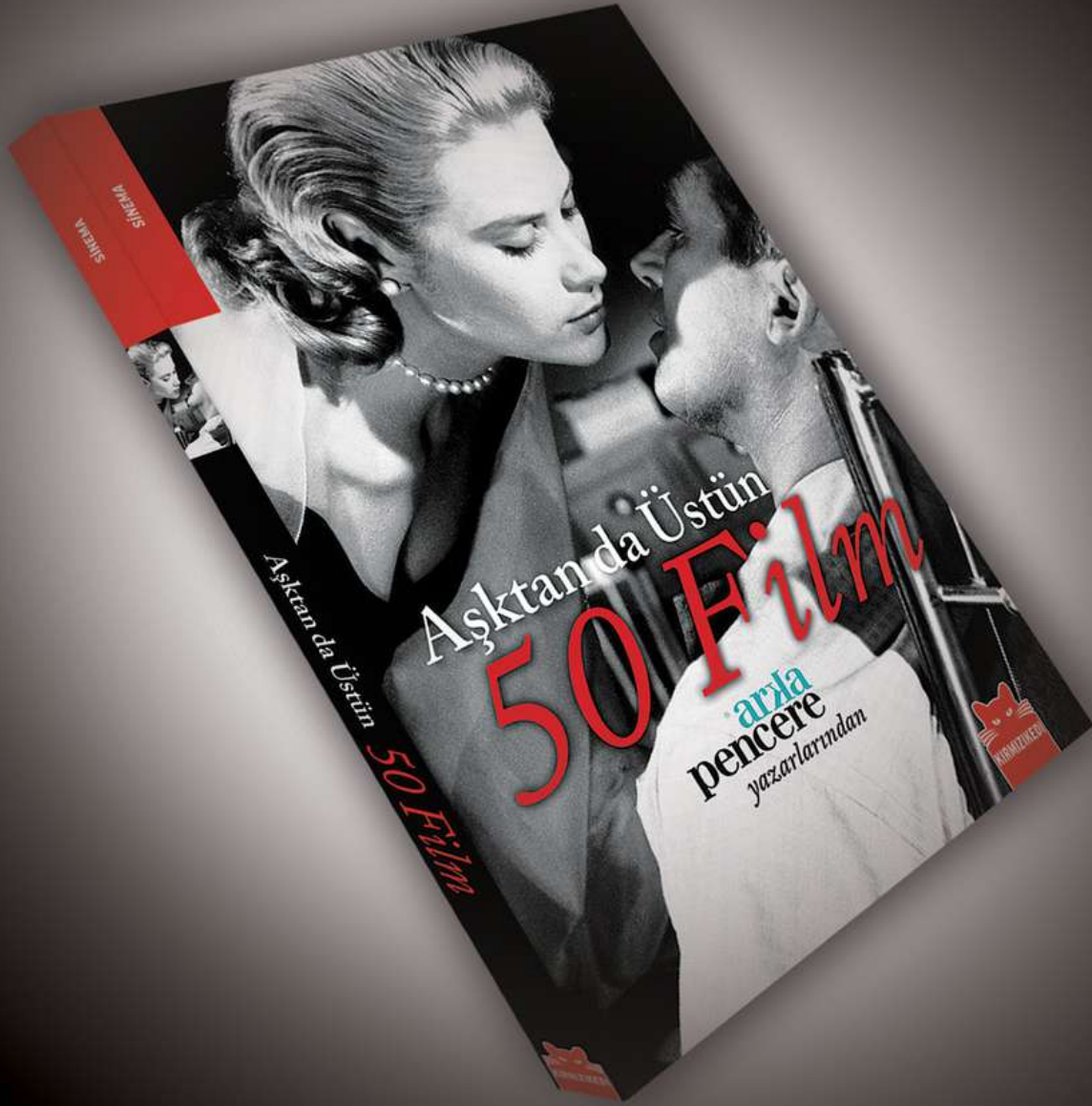
Sıkıcı bir yaşamın seyirciyi hiç sıkmadan anlatılabilmesi, az şey değil.

Ruhi Sarı ve Büşra Pekin gibi isimlerin süreleri keşke daha uzun tutulsaydı.

Altı yazar, altı ayrı üslup, 50 başyapıt...

Cem Altınsaray, Tunca Arslan, Kemal Ekin Aysel, Burak Göral, Murat Özer ve Burçin S. Yalçın tarafından kaleme alınan bu filmler, okuyucuyu sinema tarihinde ileri geri ışınlayarak renkli ve doyurucu bir yolculuğa çıkarıyor.

KÜÇÜK GÜNAHLAR

RIZA KIRAÇ, SİNEMA YAZARLARI İÇİNDE ÇOK YÖNLÜ OLMASIYLA MEŞHURDUR. Sinema yazılarının yanında romancılığı ve belgeselciliğiyle de dikkat çeker.

Özellikle romanlarıyla edebiyat dünyasında önemli bir yer işgal eder. Onu şimdi de ilk uzun metrajlı konulu filmiyle izliyor, 'eylem alanı' nı genişletmesini gıptayla takip ediyoruz.

"Küçük Günahlar", ilgiye değer bir ilk film, ama bizi en çok çeken özelliği, karakterlerine mesafeli duruşu oldu. Hikayenin üç başkarakteri de 'sorunlu' işaretlere sahip. Bunlardan bize yansıyanların karakterlerle aramıza belli bir mesafe koyduğuyse aşikar. Şilan, İsmet ve Melik, hem sınıfsal hem de kişilik özellikleriyle birbirlerinden kopuk karakterler. Onları bir araya getirense birçok hikayede olduğu gibi 'aşk' oluyor.

Merkez karakter olan Kürt kızı Şilan, her iki erkeğin birbirlerine taban tabana zıt özelliklerini buluşturan unsur aynı zamanda. Gazetecilik yapıyor, örgüt (PKK olduğu düşünülebilir!) lideri ağabeyi nedeniyle sık sık içeri alınıyor, öfkeli ve 'güven' duygusu gelişmemiş (daha doğrusu gelişmesine izin verilmemiş)... İsmet, Şilan'ın yaşlı şair sevgilisi, eski reklamcı, geçmişinden (12 Eylül günlerinden) bugünlere taşıdığı 'vicdan' muhasebesiyle her daim rahatsız... Melik ise, kadınlarla yatıp kalkmaktan başka bir düşüncesi olmayan genç bir grafiker, geçmişe ya da geleceğe dair herhangi bir sorgulaması yok... Bu üç karakter, Melik'in Şilan'a karşı ne olduğu belirsiz bir şeyler hissetmesiyle buluşuyor, sonrasıysa 'arızalı' bir hayat kesitine dönüşüyor, Şilan'ın örgüt bağlantısının da devreye gireceği...

Rıza Kıracı, atmosfer yaratma ve oyuncu yönetimi açılarından yetkin bir görüntü vermesine karşın, senaryo konusunda aynı başarıyı gösteremiyor "Küçük Günahlar" da. Özellikle karakterlerin altyapıları konusunda derin boşluklar göze çarpıyor senaryoda; Melik'in motivasyonuyla neredeyse hiç çizilmemiş gibi görünüyor. Buna karşılık, yüzeyde görünen hikayeyi peliküle aktarma becerisi dikkat çekici Kıracı'nın. Bir 'tutunamama' hikayesini farklı

açılardan yansıtmaya çalışıyor ve sınıfsal/etnik/düşünsel çatışmaların ortasına atmayı başarıyor karakterlerini. Onların zaafalarını da hikayeye hizmet etme noktasında iyi değerlendiriyor; Şilan'ın öfkesi, İsmet'in kırılganlığı ya da Melik'in sorumsuzluğundan doğan 'yabancılaşma' efektini doğru bir platforma oturtuyor. Her üç kahramanın da 'gerçekleşmeyecek' bir düşün peşinde olduklarını hissediyoruz, İsmet'in hayatı 'vicdan' temeline oturtan sorgulamasının diğer ikisine de sirayet etmesiyle 'kaybetme'ye odaklı bir bütünlük karşı karşıya kalıyoruz. Bu da hikayenin finale kadar ayakta kalmasını sağlıyor sonuç olarak.

Filmin oyuncularından Esra Ruşan, tartışmasız biçimde yapımın atardamarı. Genç aktris, Macit Koper ve Berke Üzrek'ten boşalan bütün alanları doldururken, özellikle gözleriyle karakterinin 'tedirginlik'ini kusursuzca yansıtıyor. Deneyim abidesi Macit Koper'se, başlangıçta 'sallanan' oyunculuğunu sonlara doğru toparlıyor, ağzına oturmaman cümlelerden kurtulup, "Bir Konuşabilse..." (Lost In Translation) göndermeli finalle birlikte ayağa kalkmayı başarıyor. Üçlünün zayıf halkası Üzrek, senaryodan kaynaklanan soru işaretleri arasında etkisiz bir görüntü sergiliyor, karakterinin nereye gideceğini bilememesi gibi o da sürekli çıkmaz sokaklara sapıyor.

Bu filmin hem Antalya hem de İstanbul film festivallerine seçilmemesini anlamak mümkün değil. Diğer filmlere haksızlık etmek istemeyiz ama yarışan filmlerin bir kısmından epeyce 'önde' olduğunu söyleyebiliriz Rıza Kıracı'nın filminin. Eksik yanları olmasına karşın, derli toplu bir hikaye anlatıyor Kıracı ve bunu yaparken Türkiye'nin bugünkü toplumsal 'şaşkınlık'ını küçük ölçekte de olsa yansıtmayı biliyor. "Hayat bildiği gibi akıyor ama 'şaşkın' bakışların hangi açıdan geldiğiyle ilgili olarak algılanışı farklılaşıyor" demeye getiriyor belki de senarist-yönetmen.

Alp Erkin Çakmak imzalı müzik çalışması, etkili görüntülerle birlikte 'doygun' bir atmosfer yaratıyor.

Melik'in 'kadın avcısı' karakteri, erkeği tek boyuta indiriyor, ki bu da onu fazlasıyla 'zayıf' kılıyor.

YÖNETMEN Rıza Kıracı

OYUNCULAR Macit Koper,

Esra Ruşan, Berke Üzrek,

Tülay Günel, Rıza Akın

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM Medyavizyon (b Film)

Esra Ruşan, tartışmasız biçimde yapımın atardamarı. Genç aktris, Macit Koper ve Berke Üzrek'ten boşalan bütün alanları dolduruyor.

SUÇLU KİM?

BUGÜNE DEK SİNEMA SANATI GİŞE MEMURLARINA PEK MİKROFON uzatmamıştı. Ne hoş bir sürpriz ki, yerli üretim "Gişe Memuru"yla aynı hafta bağımsız Amerikan sinemasından gelen bu soygun komedisi pişti oldular. Gelgelelim, yeni atandığı kuş uçmaz kervan geçmez yolda fantezileriyle yüzleşen Kenan'ın tersine, "Suçlu Kim?"in Henry'si (Reeves) ancak memurluk yaptığı gişeyi terk edince hayalinin peşinden koşmayı öğrendiği bir sürece adım atıyor.

Amerikan bağımsızlarının pek bayıldığı tiplerden Henry. Sessiz, içedönük, kaygısız... Bu tür filmlerin pek bayıldığı 'ensesine vur lokmasını al' tiplerden. Evine gelen 'arkadaşları' onu bir beysbol maçında oynaması için ikna ediyor. Gelin görün ki, aslında banka soygununda kendilerine 'yardım ve yataklık' etsin diye yapıyorlar bunu.

Hikayenin Çehov'un Vişne Bahçesi oyununa uğraması kimseyi şaşırtmamalı. Henry pek çok Rus yazarının en sevdiği karakter özelliklerinden birine sahip: Kendi kaderini tayin edebilecek bir iradesi yok! Adeta atalete saplanıp kalmış bir 19'uncu yüzyıl Rus edebiyatı kahramanı sanki.

Ne var ki, hapis ona iyi geliyor. Orada tanıştığı hücre arkadaşı Max (Caan) "Senin hiç hayalin yok mu?" diye sorduğunda Henry o an için ona yanıt veremiyor ama zihnini bu konuda çalıştırmaya başlıyor. İyi halden salıverildiği ilk fırsatta da 'hayalini' keşfediyor: Suçsuz olduğu halde hapis yattığı soygunu bu sefer gerçekten hayata geçirmeye karar veriyor. Önce parmaklıklar ardında son derece mutlu olan Max'i hapisten çıkmaya ikna ediyor, sonra da bankanın altından yandaki tiyatro binasına bağlanan tünele sızmanın yolunu buluyor. Bu sırada tiyatrodaki yakında başlayacak Vişne Bahçesi'nde rol alan Julie'ye (Farmiga) âşık oluyor.

"Suçlu Kim?", ilginçtir, türden türe zıplayan bir film. Sessiz sakın bir banliyöde sıradan bir bağımsız dram gibi başlıyor. Henry'nin hapse girmesiyle kısa bir süre hapisane filmlerine göz kırıyor. Kahramanımızın aklına soygun fikrinin düşmesiyle birlikte soygun filmlerinin sularına

giriyoruz. Soyguna hazırlandığı esnada tanıştığı Julie'yle yaşadıkları ve tüm final ise katıksız bir romantik komedinin izdüşümü oluyor.

Daha önce Spielberg'in "Terminal"ine (The Terminal) de imza atmış senaryo yazarı Sacha Gervasi (ve ortak senarist David White) orada olduğu gibi "Suçlu Kim?"in öyküsünde de bir 'Doğu Avrupa dokunuşu' yapıyor. Yönetmen Malcolm Venville ise elindeki metne son derece yerinde bir ritim, üslup ve atmosfer kazandırıyor. Yönetmenin 2009 yapımı ilk filmi "44 Inch Chest" de ilginç bir suç dramıydı. Metruk bir binada geçiyormuş gibi görünse de geçmişe dönüşlerle, halüsinasyon ve fantezilerle bezeli ilginç bir janr örneğiydi. Venville burada da Henry'nin öyküsü boyunca bir dizi janrı ipe dizek gibi diziyo. Bunu yaparken titiz ve itinalı davranıyor. Yalnızca Vişne Bahçesi'ndeki ekonomik alegori ile modern 'Amerikan rüyası' arasındaki bağı paldır küldür kurmak gibi bir hataya düşüyor. Filmin o noktasına çok takılırsanız rahatsız edici bir odak sorununa rastlıyorsunuz.

Venville'in oyuncularından aldığı performanslar da ilgi çekici. Keanu Reeves ve Judy Greer gibi yeteneği kısıtlı oyuncular, buna bir de karakterlerinin durağanlığı eklenince yönetmenin açtığı geniş alandan pek faydalanamıyorlar. Oysa Vera Farmiga, James Caan ve Peter Stormare'e bakınca, Venville'in oyuncuları ne kadar serbest bıraktığını, doğaçlamaya müsaade ettiğini daha iyi fark ediyorsunuz. Bu üç isim bu senaryoda komediye ne denli yatkın olduklarını daha iyi gösterme şansı buluyorlar.

"Suçlu Kim?" iyi yazılmış diyalogları, zarif kurulmuş mizansen ve o mizansene hayat veren oyuncularıyla keyifle izlenen bir film. Bazı filmler böyledir; sahne sahne baktığınızda büyük keyif verir. Ne yazık ki, 'tümevarığınızda' elinizde avcunuzda 'anlam'a dair pek 'aşkın' bir şey kalmaz. "Suçlu Kim?" tam da böyle bir film.

Bulunduğu az ve öz sahneyi çalıp cebine atan Peter Stormare filmin seyir zevkini artıran bir unsura dönüşüyor.

Pek çok filminde olduğu gibi, Judy Greer burada da bir noktadan sonra senaryoda unutuluyor, adeta 'hayalet' oluyor!

ORİJİNAL ADI Henry's Crime
YÖNETMEN Malcolm Venville
OYUNCULAR Keanu Reeves, James Caan, Vera Farmiga, Judy Greer, Peter Stormare, Danny Hoch, Bill Duke
YAPIM 2010 ABD
SÜRE 108 dk.
DAĞITIM Pinema

Sade yapısında, türden türe zıplayan, sevimli oyunculukları ve diyaloglarıyla dikkat çeken, belli bir entelektüel derinlik de barındıran komedi gizli.

KIYAMET GECESİ

BAZI YÖNETMENLER KARIYERLERİNE İYİ FİLMLERLERLE BAŞLASALAR DA DEVAMINI getiremiyorlar. Brad Anderson "Happy Accidents" adlı sempatik filmi ve bütün bu "Paranormal Activity" zırvasından önce ortaya çıkardığı tedirgin edici filmi "Session 9" ile parlak bir çıkış yapmış sayılırdı. Ama en büyük sükseyi dönemin moda 'hikaye twist'lerinden birini içinde barındıran ve Christian Bale'in 'her zamanki' ciddi performansı ile göz doldurduğu "Makinist" (The Machinist) ile yaptı. Sonrasında gelen "Sibirya Ekspresi" (Transsiberian) biraz yüzeysel bulduğumuz Hitchcock özentisi bir filmi.

Anderson'ın bu yeni filmi "Kıyamet Gecesi" ne de bakınca, Amerikalı yönetmenin kariyerinde giderek ivme kazanan bir inişe geçtiğini söylemek mümkün. Anlaşılan paranormal hikayeler anlatan "Fringe" dizisinde hatırı sayılır sayıda bölüm yöneten Anderson kendisini bu olaylara fena kaptırmış.

Bu bir 'kıyamet sonrası' filmi. Ama öyle berbat bir senaryoya sahip ki, bu tür filmlerin en inatçı fanatiklerine bile 'pes' dedirten klişelerle dolu.

İnsanlar bir gece durup dururken yok oluvermeye başlıyorlar. Öyle bir yok oluş ki bu, insanlardan geriye içleri boş elbiseleri, ayakkabıları kalıyor sadece. İnsanlar sadece yanlarında bir ışık kaynakları varsa kurtulabiliyorlar. Biz bunlardan üçüne odaklanıyoruz en başta. Karısını aldatan televizyoncu Luke (Hayden Christensen) sabah uyandığında gözlerini herkesin kaybolduğu bir şehirde açıyor. Doktor Rosemary (Thandie Newton) küçük bebeğini de kaybettiği kayboluş sırasında aklını da yitirmeye ramak kalmış bir halde kurtuluyor. Sinemada makinistlik yapan Paul (John Leguizamo) ölmek üzereyken Luke tarafından kurtarılıyor. Bu üçlü James adlı küçük bir çocuğun sığındığı barda bir araya geliyorlar ve karanlığa karşı 'kurtuluş'u arıyorlar.

Bu insanları emen 'karanlık'ın kaynağı veya nedeni bize açıklanmıyor. Paranormal olaylara ilgi duyan Paul, kayboluşlar başlamadan birkaç dakika önce bu konudaki bir yazıya göz atmasa bu

vakaların tarihte daha önce de bir yerde yaşanmış olduğunu bilemeyeceğiz! Hikaye aslında "Alacakaranlık Kuşağı" bölümlerinden birini andırıyor ama oradakiler kadar bile derin değil. Anderson her ne kadar araya varoluşçu detaylar eklemeye çalışsa da bunu başaramıyor. Karanlık tarafından emilen insanların "ben burdayım, ben varım" diye bağırmasıyla olacak şey değil zaten bu. 'Karanlık', insanları hayalî görüntülerle bile kandırarak güçte. Dolayısıyla neyin metaforu olduğunu düşünürken elinize verilen ipuçları karman çorman gerilim ve korku oyunlarından başka bir şey değil.

"Yıldız Savaşları"nın (Star Wars) Anakin Skywalker'ını alıp adını Luke yaparak karanlık taraftan kaçmasını sağlamak parodide kullanılacak bir referans sanki. Yine bebeğini 'karanlık'a kaptıran Rosemary'nin film boyunca bebeğini araması Polanski'nin filmine yapılan uydur kaydır bir gönderme olabilir mi? Peki ya kahramanlarımızı bol ışıklı bir barda toplayan küçük siyah delikanlı? İnsanlığın geleceğine karşı bir umut olarak bize sunulan bu küçük siyah çocuk Barrack Obama'yı mı temsil ediyor? Bir de finaldeki kurtuluşu kiliseye bağlayınca 'yuh artık' dememeniz neredeyse imkansız. Daha önce "Kehanet"te (Knowing) de yapılan Adem ve Havva referansı da üzerine tuz biber! Sanki senaryo bu işlere yeni başlayan, çok film seyreden, hevesli, dini bütün bir liseli gence emanet edilmiş.

Senaryo o kadar kötü ve klişelerle dolu ki, son bir örnek vermeden geçemeyeceğim. Luke karanlık bir sokakta çalışan bir araba buluyor. Rosemary "Neden bütün arabalar bozukken bu araba çalışıyor?" diye seyircinin de aklındaki soruyu ona yöneltiyor. Luke'un cevabı aynen şöyle: "Çünkü bu bir Chevrolet!". Aklınca kullanmak zorunda kalınan bir klişeyi espriyle savuştururken Chevrolet'den de parayı koparıyorlar...

Fragmanı filminden daha güzel...

Görsel efektler (belki boş şehre düşen uçak hariç) ikinci, hatta üçüncü sınıf...

ORJİNAL ADI Vanishing On 7th Street

YÖNETMEN Brad Anderson

OYUNCULAR Hayden Christensen,

Thandie Newton, John Leguizamo

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Tiglon

Bomboş bir şehirde
uyan bir adam,
kendi gibi yalnız
kalmış birkaç kişiyi
bulur ve hayatta
kalmaya çalışır.
Çok yeni bir konu!

DEVRİMDEN SONRA

YÖNETMEN Mustafa Kenan Aybastı

OYUNCULAR Mert Fırat, Cezmi Baskın, Fırat Tanış, Suna Selen

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 91 dk.

DAĞITIM Tıglon

(Nazım Hikmet Kültür Merkezi – Devrimden Sonra Film Kolektifi)

Son yıllarda maalesef Türkiye'de cazip fikirlerden vasat filmler çıkarma konusunda bir enflasyon yaşanıyor.

KİMİ FİKİRLER VARDIR, KAĞIT ÜZERİNDE SİNEMACILARA CAZİP GELİR. AMA O cazip fikrin beyazperdede iyi bir filme dönüşmesi için öncelikle sıkı bir senaryo çalışması gerekir. Son yıllarda maalesef Türkiye sinemasında cazip fikirlerden vasat filmler çıkarma konusunda bir enflasyon yaşanıyor. Devrimden Sonra da bu enflasyona katkı yapan bir film.

Film, 'Ya Türkiye'de devrim olursa?' sorusundan hareket ediyor. (Ki kağıt üzerindeki cazip fikrin cümlesi de bu.) Fabrikada, sokakta, mahallede, aile içinde devrim sonrasında yaşananlar anlatılmak isteniyor. Bunun için de yönetmen, yöntem olarak birbirinden bağımsız kısa filmlerden oluşan bir kolaj önümüze koyuyor. Ancak parçaların iç içe geçtiği ya da bir bütünü oluşturduğu zaman başarılı olabilmek ihtimali olan bu 'kolaj sineması', "Devrimden Sonra"nın yumuşak karnı oluyor. Çünkü parçalar bir bütünün sağlam ayakları olamayınca skeçlerden bir film karşımıza çıkıyor.

Filmin ilginç yönlerinden biri ise, 'skeçlerdeki' karakterlerin devrim fikrini pek de içselleştirememiş

olması. Birçoğu devrim sonrasında yaşamlarında nasıl bir değişiklik olacağı konusunda fikir sahibi bile değil. Devrimin kitlesel bir hareket olduğu düşünülürse bu durum insana bir garip geliyor, acaba devrim olurken bu insanlar neredeydi sorusunu aklı getiriyor.

Devrim ve sinema yan yana nasıl gelir? 1917 Ekim Devrimi ve Rus sineması ilişkisi iyi incelenirse cevap ortaya çıkar. Ayzenştayn, Pudovkin, Vertov gibi birçok yönetmen hem içerik hem de biçimsel olarak Devrim Sineması'nın alfabesini yazarken, sinemanın yeniden tanımlanmasına da yol açtılar. Açıkçası "Devrimden Sonra" bu alfabeyi hiçe sayıyor. Bu da ayrı bir yazı konusu...

Not: Filmin basın gösterimi sorunlu bir kopyadan yapıldı. Son 10 dakikası yaşanan aksilik sonucu gösterilemedi. [1]

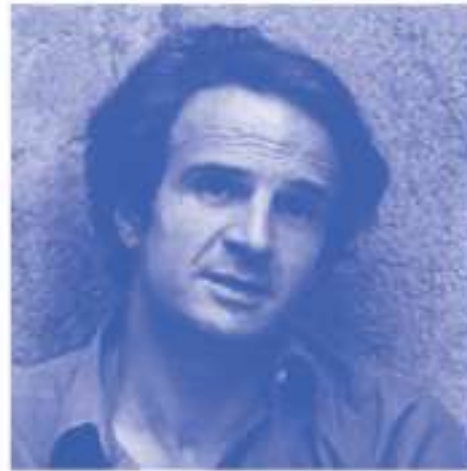
Son dönemin önemli erkek oyuncularından Mert Fırat, performansı ile filme özel bir katkı yapıyor.

Devrim olduktan sonra ev sahibinin olamayacağı, toprak ağalarının kalmayacağı hâlâ öğrenilemedi mi acaba...

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde

COPACABANA: DÜĞÜN HEDİYESİ

ORİJİNAL ADI Copacabana
YÖNETMENLER Marc Fitoussi
OYUNCULAR Isabelle Huppert,
 Lolita Chammah, Aure Atika
YAPIM 2010 Fransa-Belçika
SÜRE 107 dk.
DAĞITIM M3 (Re Prodüksiyon)

Ayrıntılarda 12'den
 vuran akıllı bir senaryo
 ile usta oyunculuklara
 dayanan, düşündürücü
 ve bir dram-komedi.

ANNEYLE OLAN GÖBEK BAĞINI KOPARMA KONUSU, ŞÜPHEŞİZ SINEMADA EN SIK karşılaştığımız temalardan biri. Babou gibi bir anneyle, onun frapanlıkla rüküşlük arasında gidip gelen tarzıyla, bağımsız, bağlantısız, uçarı yaşam biçimiyle taban tabana zıt olmayı seçerek bu bağı koparmaya çalışan Esme'nin ilişkisinde tuttuğumuz taraf ister istemez Babou oluyor. Bu noktada, senaryonun oya gibi işlenmesinin yanında Isabelle Huppert'in oyunculuğunun da büyük payı var.

Film boyunca, belli bir yaş kuşağına dahil olanların fazlasıyla bağ kuracağı Babou (Isabelle Huppert) gerçek bir muhalif. Kapitalist düzenin dayadığı pek çok şeyden, burjuva yaşam biçiminden adeta usta bir slalomcu gibi sıyrılmayı başarmış. Ama yoksullukla baş etmek konusunda artık bir şeyler yapmak zorunda. Onu düğününde bile görmek istemeyen kızının gözünde itibarını yeniden kazanabilmek için Belçika'nın Ostende kentine gidip, yılın sadece iki haftası güneş yüzü gören bu 'sayfiye'deki sevimsiz devre mülkleri pazarlama işini üstleniyor. Dağınık yaşamının kendisine kattığı farklı

tecrübeler, sadece belli bir miktar parayı elde etmek için çalıştığı bu işte ona başarı kazandırıyor. Ama Babou asla bir profesyonel olamaz, çünkü çok büyük bir yüreği var. Sisteme ait değil çünkü insani duygulara hâlâ sahip, vicdan çarkı hâlâ işliyor. Pazarlamaya çalıştığı devremülklerde gizlice kalmalarına izin verdiği iki evsiz genç yüzünden işinden olsa da...

"Copacabana" basit bir anne-kız ilişkisi komedisi değil. Aslında bir tür tutunamayan ya da kaybeden olan Babou'nun, ayakları yere sağlam basan ve tarz olarak kendisine tamamen zıt olan kıızıyla ilişkisi, incelikli bir toplumsal analiz sunuyor seyredenlere. Babou'yu canlandıran Isabelle Huppert ile kızı Esmeralda'yı oynayan Lolita Chammah'nın gerçek hayatta anne-kız olmaları filmin en anlamlı jestlerinden biri aynı zamanda. [\[1\]](#)

Filmin en büyük artısı olan Isabelle Huppert'in olgun oyunculuğunu kaçırmamak gerek.

Filme adını veren Copacabana sürprizi, fazla şaşırtıcı değil, biraz zayıf kalıyor.

küçük günahlar

macit koper

esra ruşan

berke üzrek

yönetmen-senaryo: rıza kıraç

oyuncular/cast

macit koper esra ruşan berke üzrek tülai gunal rıza akin gizem kurtsoy gökhan ünal hüseyin erdoğan abidin parlıtı ruhi sarı

kurgu/editing: uğur aydedim sanat yönetmeni/art director: pınar dökmen müzik/music: alp erkin çıkmak (alpuşka) set amiri/key grip: tamer gende ışık şefi/gaffer: ömer zafer özsoy ses/sound: tayfun çolakoğlu kostüm tasarımı: zelay canırtürk görüntü yönetmeni/director of photography: türksoy

gölebeyi-aydın sarıoğlu uygulamacı/yapımcı-executive producer: evrim gökalp baltas yapım/produced by: rıza kıraç

yönetmen-senaryo/director-screenplay: rıza kıraç

KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ KÖTÜLERE KARŞI

ORJİNAL ADI Hoodwinked Too!

Hood VS. Evil

YÖNETMEN Mike Disa

SESLENDİRENLER Glenn Close,
Hayden Panettiere, Patrick Warburton

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 86 dk.

DAĞITIM Pinema (Film Pop)

İlk filmin başarısından
altı yıl sonra çekilen
ikincisinde kapsam
genişletilmiş.

BUNDAN YAKLAŞIK DÖRT ASIR ÖNCE AĞIZDAN AĞIZA YAYILMAYA BAŞLAYAN, 19. yüzyılda da Grimm Kardeşler tarafından günümüzdeki metni kayda geçirilen ve küçük kız ile onu büyükanne kılığına girerek aldatan kurt arasındaki diyalogların bütünden daha ünlü olduğu bu masalı nasıl bilirsiniz?

Kendi adıma, kızla yemek getirdiği büyükannesini midesine indiren kurdun avcı tarafından öldürülüp bir de karnının yarılmasının gereksizce vahşi ve çocuklar için zararlı olduğunu düşünmüşümdür. Nitekim 2005'te Corry – Todd Edwards Biraderler ile Tony Leech de öyle düşünüp, yazıp yönettikleri animasyon "Kırmızı Başlıklı Kız" da (Hoodwinked!) oldukça serbest bir uyarlamayla ve "Şrek" (Shrek) serisinin açtığı yolda, masalı 'popüler kültür kazanı' nın içine atıp film türleriyle karıştırdılar. Artık, hiç kimse, ne Kırmızı Başlıklı, ne Büyükanne, ne Kurt, ne de Oduncu birbirlerinin yaşamlarını tehlikeye atıyorlardı... Onlar 'olağan dışı şüpheliler' ve sırlarla yüklülerdi! Bir 'tatlı yapımı ve dağıtımı pazarı' nın içinde, rekabet, kıskançlık ve güç tutkusunun yol açtığı polisiye

olayları Kurbağa Dedektif sorguluyor; masal farklı bakış açılarıyla anlatılıyordu.

İlk filmin ticari başarısından altı yıl sonra çekilen ikincisinde kapsam genişletilmiş (ilkinin yaratıcıları bu kez sadece senaryoya imza atmışlar). Hem de öyle genişletilmiş ki, neredeyse her karede/planda, bir masala veya bir filme gönderme/anıdırma mevcut. 'Oduncunun Çocukları' (Hansel Ve Gretel), yine 'ters bir yorumla' en önemli konuk masal... Öykünün ana çizgisinde de, ajanlık faaliyetlerinin her klişesi komedi sosuna batırılarak kullanılmış (buradaki istihbarat örgütünün adı "Sonsuza Dek Mutlu Bürosu").

Bu film büyükler için de tabii... Kahkahalar atarken, Uzakdoğu Sineması'ndan B filmlerine, "Üç Küçük Domuz" dan "Fareli Köyün Kavalcisi" na, kaç tane film ve masalın 'kullanıldığına' ilişkin bir çetele tutarak eğlenmek mümkün. 📺

Bu serinin rol çalanı kesinleştirdi: Halk şarkılarını kendine özgü yorumlayan dağ keçisi Japeth!

Orijinal seslendirmenin önemli olduğu filmi, sinemalarımızda sadece Türkçe izleyebileceksiniz!

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> Yine bekleyeceğiz.

siyad

Sinema Yazarları Derneği

AĞIR ABI

YÖNETMEN Oğuzhan Uğur
OYUNCULAR Halil Taşdemir,
 Senem Başak, Önder Yalçın
YAPIM Türkiye 2011
SÜRE 100 dk.
DAĞITIM Özen Film

Bu film TV için bile çok
 'hafif' bir üretim.
 Ortada ne bir senaryo
 var, ne bir oyunculuk
 gösterisi ne de espri...

COK BEĞENDİĞİNİZ BİR FİLM HAKKINDA YAZI
 YAZMAK, ÇOĞU ZAMAN ZORDUR.
 İzlediğiniz filmi o kadar sevmişsinizdir ki,
 yazarken onun hakkını teslim edememekten
 ya da mükemmelliği altında ezilmekten korkarsınız.
 Bazen de film olduğu şüpheli, size beğenip
 beğenmeme lüksü bile sunmayan 'acayip tasarım'lar
 çıkar karşınıza; o kadar vahimdir ki, hakkında yazacak
 şey bulamazsınız. Maalesef ülkemizde 'komedi' adı
 altında yapılan işlerin çoğunda, ikinci sınıfa giren
 durum yaşanıyor sıklıkla.

Onca meddah ve komedi ustası yetiştirmiş bu
 topraklardan, iş sinemaya gelince bu kadar kısır ve
 seviyesiz işlerin çıkması ne kadar ironik! Bu kötü
 gidişatın müsebbipleri de komedi yapmayı, seyirciyi
 aptal yerine koymak zannedenler...

Örneğin, mafya komedisi mi yapacaksınız? Aklı
 selim bir senaryoya, 'hayli emek harcamışlar'
 şeklinde bir intiba bırakacak altyapıya falan gerek yok.
 Vereceksiniz oyuncularınızın eline iki silah; bir de
 abuk sabuk espriler serpiştirdiniz mi aralara, olay
 tamam!

Bıkıp usanmadan kullanılan bu pespaye formülün
 yeni bir örneği daha sinemalarımızda. Ortada ne bir
 senaryo var, ne bir oyunculuk gösterisi ne de espri...
 İyi niyetle, "belki absürt sinema yapmaya
 çalışmışlardır" denebilir. Absürtlükte de ortalama bir
 seviye, mantık ve akıl olması gerektiğinden, bu ihtimal
 de suya düşüyor doğal olarak. Teknik zaaf lar ve
 seslendirme [dublaj] vakası da eklenince, izlemesi
 gerçekten de işkenceye dönüşen bir yapım çıkıyor
 ortaya. Hani bazen "bu, sinemaya göre değil, tam bir
 televizyon filmi" denir ya, "Ağır Abi" televizyon için bile
 çok 'hafif' bir üretim.

Asıl meraka mucip olan nokta ise şu: Her tür filmi
 izlemeyi meslek bilmiş biz sinema yazarlarının bile
 sabrı bitme noktasına geldi de; acaba böyle yapımların
 altına elini koyanların aklı başına ne zaman gelecek?
 Yanıtını merak ettiğimiz asıl soru bu. [1]

İlla olumlu bir şey göstermek gerekiyorsa 'kolbastılı rüya
 sahnesi' diyelim; ehven-i şer kabilinden...

Müslüm Baba bu filmde ne arıyor, anlayan varsa
 anlamayanlara anlatsın!

FILMS BY

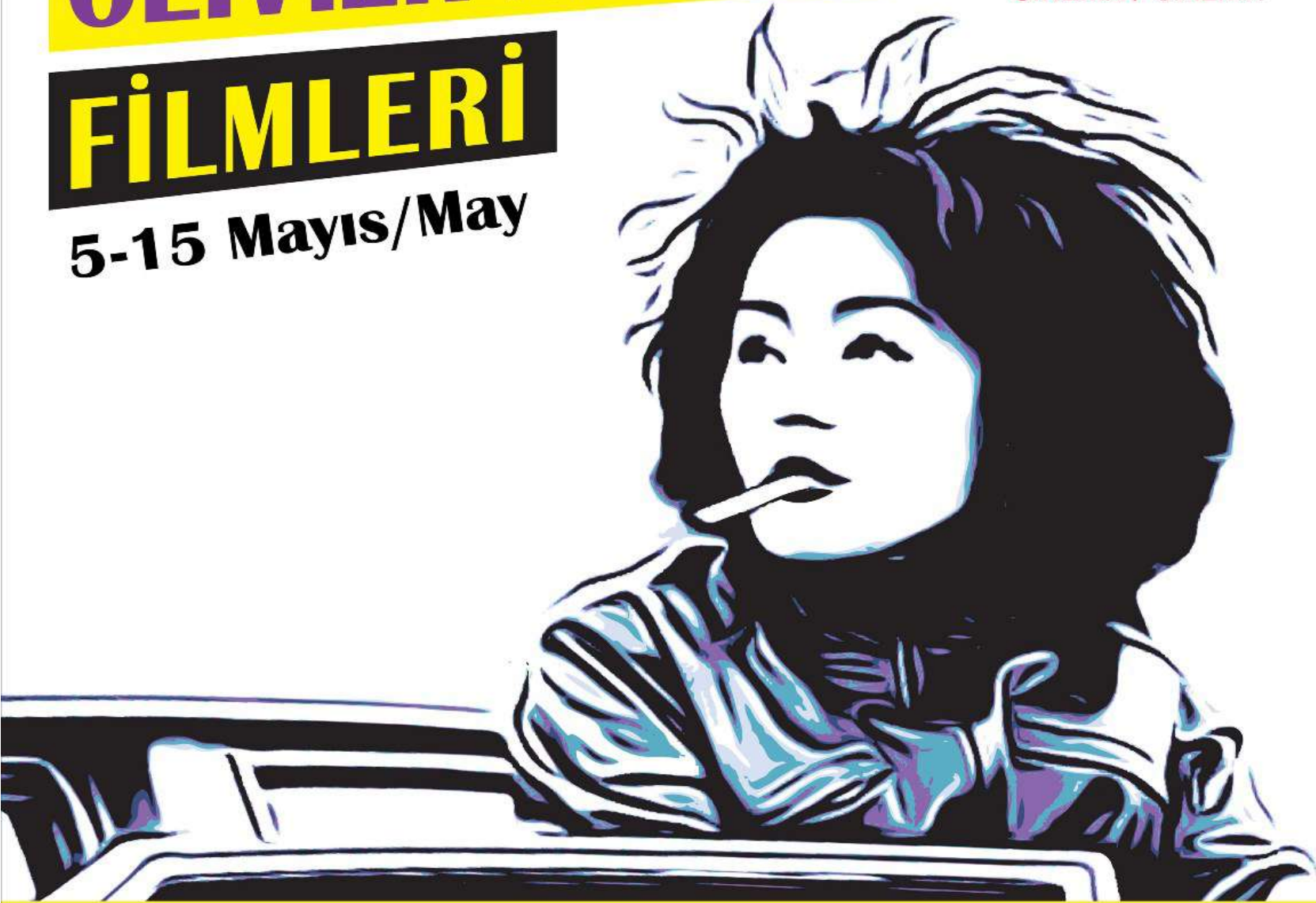
OLIVIER ASSAYAS

FİLMLERİ

5-15 Mayıs/May

İSTANBUL
MODERN

SİNEMA / CINEMA

05.05.2011	07.05.2011	08.05.2011	12.05.2011	14.05.2011	15.05.2011
PERŞEMBE THURSDAY	CUMARTESİ SATURDAY	PAZAR SUNDAY	PERŞEMBE THURSDAY	CUMARTESİ SATURDAY	PAZAR SUNDAY
Sil Baştan Clean 13.00	Kader Ortakları Les Destinées 13.00	Irma Vep 13.00	Yaz Saati 13.00 Summer Hours	Carlos 13.00	Demonlover 13.00
Irma Vep 15.00	Demonlover 17.00	Yaz Saati 15.00 Summer Hours	Demonlover 15.00	Yaz Saati 17.00 Summer Hours	Kader Ortakları 15.00 Les Destinées
Carlos 17.00		Sil Baştan 17.00 Clean	Kader Ortakları 17.00 Les Destinées		

Gösterimler müze ziyaretçilerine ücretsizdir. / The screenings are free for the museum visitors.

İşbirliğiyle / In collaboration with

INSTITUT
FRANÇAIS

KURUCU
FOUNDER

 Eczacıbaşı

ANA SPONSORLAR
MAIN SPONSORS

 Sizde Fikirler Türk Telekom

Ücretsizdir / Free of charge - <https://rantey.org>

EĞİTİM SPONSORU
EDUCATION SPONSOR

 Garanti

SENNA

YÖNETMEN Asif Kapadia

YAPIM 2010 İngiltere-Fransa-ABD

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM UIP

Filmin, dünya spor tarihine geçmiş Ayrton Senna için çekilebilecek en iyi belgesel olduğunu söyleyebiliriz.

CITIUS, ALTIUS, FORTIUS' YANI 'DAHA HIZLI, DAHA YÜKSEK, DAHA GÜÇLÜ' İLKELERİNE, bedeninizdeki her kası yönetme becerinizle ulaşmaya çalışırsanız ne ala! Ancak, mekanik biliminden yardım alarak, güçlü motoru ile tasarımı sayesinde 'karada uçabilen' bir arabada 'daha hızlı' ve giderek 'en hızlı' olmayı hedeflerseniz ciddi risklere girmeniz kaçınılmazdır. Hele bir de, tek kişilik araba yarışlarının zirvesi olan Formula 1'de şampiyonluğa oynuyor ve üstelik Brezilya'dan gelmişseniz, işiniz çok zorlaşmıştır.

1960 doğumlu, 'bebek yüzlü', sessiz, alçakgönüllü bir genç adam, 1984'ten başlayarak, arzu ettiği gibi yarış sırasında geçirdiği kazada ve 'bir anda' öldüğü 1994'e kadar tüm zorlukları aştı; hırslı, disiplini, yarış yollarındaki hedefe odaklanmış kararlılığı, yağmurlu günlerdeki üstün hâkimiyetiyle tam üç kez Formula 1 şampiyonu oldu... Tarihe, en iyi iki F1 pilotundan biri olarak adını kazandı (diğeri Schumacher)...

"Arayış" (The Return) gibi kurmaca uzun metrajları kadar kısa filmleriyle de tanınan Hint asıllı İngiliz yönetmen Asif Kapadia, Senna'nın yükseliş/

zirve dönemini tamamen arşiv görüntüleriyle anlatırken, konuya yabancı seyirciyi, bu endüstrinin politik işleyişine, aynı takım içindeki pilotların çekişmelerine, rekabetin ince hesaplarına dair dramatik bir oyuna davet ediyor. Ve F1 pilotu olmanın ötesinde, Senna'nın, koyu yoksullukla varsılığın yan yana yaşadığı ülkesinde nasıl bir 'milli kahraman', bir yardımsever olarak anıldığını ve yarışlar dışında utangaç görünümüne dönen bu 'güzel adamın' insanları tarafından ne denli inançla sevildiğini aktarıyor.

Filmin, dünya spor tarihine geçmiş Ayrton Senna için çekilebilecek en iyi belgesel olduğunu söyleyebiliriz. İşin sırrı kurguda ve yönetmen, çok etkili görüntülerin de olduğu yüzlerce saatlik malzemenin içinden, Senna'nın kişiliğini, dünyasını, hatta ruhunu damıtmayı başarmış. [\[1\]](#)

Brezilyalı besteci Antonio Pinto'nun öne çıkmadan görüntüleri besleyen ve belgeselin değerini arttıran müziği.

Formula 1'in 'olmazsa olmaz' motor seslerinin, çevreye duyarlı ve fakat filmi de izlemek isteyen sinemaseverlerin sinirlerini bozacak

AĞIR ABI

COPACABANA: DÜŞÜN HEDİYESİ

GİŞE MEMURU

KÜÇÜK GÜNAHLAR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVİ UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
AĞIR ABI								
COPACABANA: DÜŞÜN HEDİYESİ						★★★★	★★★★	★★★★
DEVİRİMDEN SONRA								
GİŞE MEMURU		★★★★	★★★★			★★	★★★★	★★★★
KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ KÖTÜLERE KARŞI							★★★★★	
KIYAMET GECESİ	★	★★			★	★★	★★★★	
KÜÇÜK GÜNAHLAR		★★			★★★★	★★		★★★★
SENNA							☆☆☆☆☆	
SUÇLU KİM?	★★★★						★★★★	★★★★
ALFA VE OMEGA: EVE DÖNÜŞ MACERASI		★★						
BENİ ASLA BIRAKMA	★★	★★★★				★★★★★	★★★★★	
DAHA İYİ BİR DÜNYADA					★★★★★	★★★★	★★★★★	
HIZLI VE ÖFKELİ 5: RIO SOYGUNU		★★★★			★★★★	★	★★★★	
İÇİMDEKİ YANGIN		★★★★★	★★★★			★★★★★	★★★★	
İSTİLA		★★★★			★★★★		★★★★★	★★★★★
KAYIP ÖZGÜRLÜK						★		
KİMLİKSİZ		★★★★					★★★★	★★★★
MUTLULUĞUN PEŞİNDE		★★★★★			★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
ÖLÜM ÇİFTLİĞİ		★★			★		★	
PANDA: SİHİRLİ YOL								★
PİNA		★★★★★	★★★★		★★★★★	★★★★	★★★★★	
TEHLİKELİ TUTKULAR		★★		★★		★★	★★	
THOR	★★	★★★★			★★	★★	★★★★	
ZEFİR		★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
ÜMİTSİZ SAATLER		★★★★	★★★★★		★★★★		★★★★★	

MA-XU WEIBANG: ÇİN'İN HITCHCOCK'U

Çin sineması tarihinin ilk korku filmi "Gece Yarısı Şarkısı", 1937 yılında Çin'in Alfred Hitchcock'u kabul edilen Ma-Xu Weibang tarafından çekilmişti ve gerçekten korkutucu olan bir "Operadaki Hayalet" versiyonuydu.

MADEM Kİ İLHAMINI ALFRED HITCHCOCK'TAN ALAN BİR FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİYİZ, ÜSTADIN İZİNİ ÇOK UZAK DİYARLARDA DA olsa sürmek, etkilerini, yansımalarını bulmaya çalışmak, boynumuzun borcu. Bu amaç doğrultusunda, bu hafta bir adım daha atalım öyleyse...

İtiraf edeyim ki "Arnavutluk ya da Peru sinemasının Alfred Hitchcock'u kimdir?" diye sorsanız bilmem ama örneğin Ma-Xu Weibang'ın 'Çin sinemasının Hitchcock'u olduğunu' bir çırpıda söyleyebilirim. Bu nitelemenin Ma-Xu'ya, son yıllardaki bazı gayretlere rağmen, korku-gerilim türünde hiçbir zaman Güney Kore, Japonya, Tayland ve Hong Kong sinemasıyla rekabet edemeyecek olan Çin sinemasının tarihindeki ilk korku filmi olan "Gece Yarısı Şarkısı"nın (Ye Ban Ge Sheng) yönetmeni olmasından dolayı bizzat Çinliler tarafından verildiğini de hemen eklemek isterim.

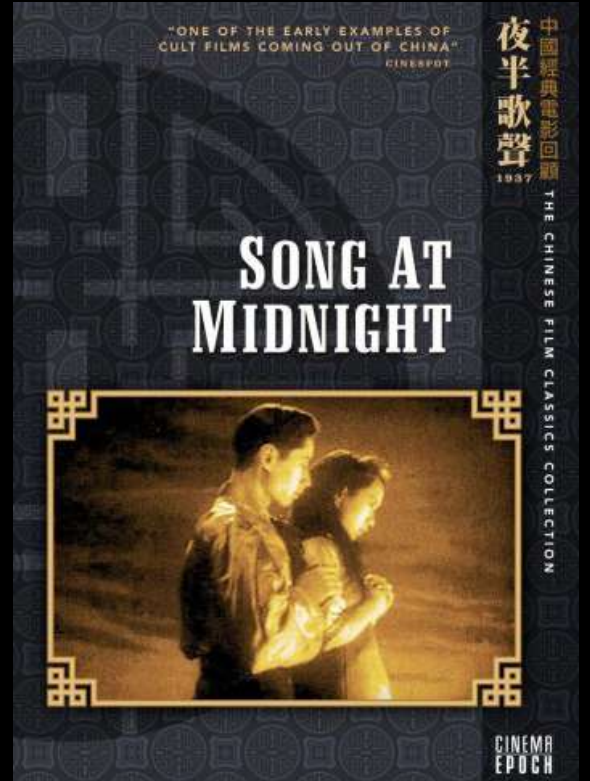
Çin'in doğusunda yer alan ve Sarı Deniz'e kıyısı bulunan eyaletlerden biri olan Zhejiang'da (Tıpkı bizim Adana gibi, bereketli topraktır, tanınmış pek çok yönetmen ve oyuncunun memleketidir) 1905'te doğan, 1961'de Hong Kong'ta trafik kazasında ölen Ma-Xu Weibang'ı 50. ölüm yıldönümünde saygıyla anarak, hakkında biraz daha bilgi vereyim.

Yönetmenlik yaşamına 1926'da başlayan ve ölümüne dek toplam 33 film çeken Ma-Xu, 1947'de, yani devrimden iki yıl önce, iç savaş sürmekteyken Hong Kong'a yerleşmesine rağmen, günümüz Çin'inde kendisinden önemle söz edilen, sinema tarihi kitaplarında genişçe yer verilen bir yönetmen. Filmografisindeki yapıtların yarısını (17) Çin'de, geri kalanını Hong Kong'da çekmiş. Ülke Japon işgali altındayken, 1937'de kotarılan "Gece Yarısı Şarkısı"nın büyük başarı kazanması üzerine yoluna bu kuldarda devam eden ve peş peşe korku-gerilim filmlerine imza atan Ma-Xu, aynı başarıyı tekrarlayamamış ama bir ilki

gerçekleştirmiş olmanın ve Çin'in Hitchcock'u olarak anılmanın onurunu da yaşamı boyunca taşımış.

Gelelim filme... "Gece Yarısı Şarkısı"nın başkarakteri Song Danping adında genç bir devrimci... Karşı-devrimci terör ve polisten kaçan kahramanımız, bir operaya sığınır ve kimliğini saklayarak opera oyuncusu olur. Temsillerin verildiği binanın sahibinin kızı Li Xiaoxia'ya âşık olan ve karşılık bulan genç adam, kızın ailesinin bu aşkı engelleme çabalarının yanında, Li'nin peşinden koşan zalim kalpli bir sağcı olan Tang Jun'un komplolarıyla da mücadele etmek zorunda kalır. Bu sırada Tang'ın adamları tarafından yüzüne asit atılır. Suratı korkunç bir görünüme alan ve öldüğü zannedilen Song, operanın çatı katında saklanmaya başlar. Sevgilisinin öldüğünü düşünen Li, aklını yitirir, tek tesellisi gece yarılari nereden geldiği, kim tarafından söylendiği bilinmeyen şarkılardır. Song, nihayetinde Tang'ı öldürerek intikamını alır ama çıkan yangında kendisi de bu kez gerçekten ölür.

Görüldüğü gibi, "Operadaki Hayalet" in Çin versiyonudur "Gece Yarısı Şarkısı". Ma-Xu Weibang, bu ünlü hikayenin içine feodalizmle ve gericilikle mücadele, özgürlük arayışı, devrim tutkusu ve kararlılık, adalet istemek vb. 1930'ların Çin'inde çok önemli olan temaları yerleştirerek, seyirciyi etkilemiş ve bir klasiğin doğumuna neden olmuştur. Aynı zamanda da seyirciyi ciddi ciddi korkutmayı başarmıştır yönetmenimiz. Yüzü yandıktan sonra cüppeye bürünen Song, bugün de bakıldığında gerçekten ürkütücü bir görünüm arz eder. Cüppesinin içinden bir pençe gibi uzattığı elleri de az buz değildir

hani... Öyle ki beyazperdede 'korku nedir' bilmeyen Çinli seyircileri geceler boyu uyutmadığı da sık sık vurgulanır.

Besteci Xian Xinhai ve şarkı sözü yazarı Tian Han'ın özel olarak hazırladıkları üç duygusal şarkının da ayrı bir hava kattığı "Gece Yarısı Şarkısı", 1962'de Chiu Feng Yuan, 1985'te Yang Yanjin, 1995'te de Yu Rentai tarafından tekrar beyazperdeye taşındı. Daha sonra da televizyon dizisi olarak seyirci karşısına çıktı...

"Gece Yarısı Şarkısı"nı ve 2000'li yıllarda yapılan Çin korku-gerilim filmlerinden bazılarını seyretmiş birisi olarak söyleyebilirim ki, Ma-Xu Weibang'ın yapıtı henüz aşılamamış durumda. Anlayacağınız, Çinliler 'korku nedir' bilmemeyi sürdürüyor.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin! 🎬

BATI YAKASININ HİKAYESİ

Shakespeare'in "Romeo ve Juliet"i ve onun tüm sanat dallarına etkisi üzerine kalın bir kitap yazılabilir. Hiç kuşkusuz bu kitabın önemli bir bölümünü de "Batı Yakasının Hikayesi" (West Side Story) adlı Broadway müzikalinden uyarlanan 'can yakıcı' güzellikteki film kapsar.

1 949'DA WILLIAM SHAKESPEARE'İN TRAJİK AŞK HİKAYELERİNİN BABASI DİYE BİLECEĞİMİZ "ROMEO VE JULIET"İNİ BROADWAY

sahnesine uyarlamak isteyen bir ekip bir araya gelir. Koreograf ve dans yönetmeni Jerome Robbins; müzisyen, besteci, orkestra şefi Leonard Bernstein ve yazar Arthur Laurents. İlk fikirleri Katolik bir Romeo ve Yahudi bir Juliet'in aşkıdır. Ancak geçirdiği türlü evrimler sonucunda müzikalin bildiğimiz hale gelmesi 1956 yılını bulur. Âşık gençlerin farklı etnik kökenli olmalarına karar verilmiştir ve doğru da olmuştur.

MGM, Broadway'de kendisini ispatlamış bu duygusal müzikali 1961'de sinemaya uyarlarken müzikallerde çok rastlanmayan bir yönetime başvurmuş. Müzikalin Broadway yönetmeni Jerome Robbins'i sadece bir koreograf olarak değil, Robert Wise'in yanına yönetmen olarak eklemişler. Robbins de filmin müzikal sahnelerinin yönetiminde bir koreograftan daha fazla katkıda bulunmuş. Özellikle de açılış sahnelerinde yakalanan başarıda payı çok büyük.

New York'un batı mahallelerinde yaşayan işçi sınıfına mensup ailelerin işsiz gençlerinin oluşturduğu Jets çetesi ("Romeo ve Juliet" in Montague'leri) mahallelerindeki Porto Rikolu ailelerin çocuklarından oluşan Sharks (Capulet'ler) çetesini istememektedir. "Batı Yakasının Hikayesi"nin temelinde "Romeo ve Juliet"ten farklı olarak daha sivri ve aşırı bir önyargıya bağlı 'ayrıcılık' vardır. Her iki çetenin gençleri sadece öyle olması gerektiğini düşündükleri için birbirlerinden nefret ederler. Oysa Amerika'nın her iki grubun gençlerine de pek iyiliği yoktur. Porto Rikolular göçmen oldukları için zaten

'dışarıda' dırlar. Ama Amerikalı gençler de kapitalist sistemin baskılarıyla kendi mahallelerinde kafeslenmiş, ailelerinden bile destek göremeyen aylak 'öteki'lerdir. Normal şartlarda birbirleriyle çok iyi arkadaş olabilecekken aidiyet ihtiyaçlarını ancak birbirlerinden, çeteleşerek karşılayabilen bu gençler enerji ve birikmiş nefretlerini birbirleriyle savaşıarak boşaltırlar. Ancak Jets'in Riff'le beraber kurucusu olan eski lideri Tony, kendisini bunlardan bir nebze sıyrıp 'uzlaşma' yoluna gitmiş. Sharks lideri Bernardo'nun kız kardeşi masum Maria'ya âşık olmasıyla yüzleşilen bu beklenmedik 'kader ortaklığı' iki çetenin mesuplarını da memnun etmeyip, aksine rahatsız eder. 50'lerin Amerika'sına eleştirel bir bakış da geliştiren orijinal metnin altı, filmde daha kuvvetli çizilir ki müzikale artı bir değer kazandırır bu durum. Mesela orijinalinde sadece Sharks kızlarının seslendirdiği ve dans ettikleri "America", filmde çetenin erkek üyelerinin de katılımıyla hem daha renklendirilir hem de anlam olarak daha zenginleştirilir. "America" Amerika'da 'yabancı bir genç olmak'ı esprili ve eleştirel bir bakışla anlatırken, karşı çete de "Gee, Officer Krupke" ile Amerika'da 'alt sınıfa mensup genç olmak'ı kendine has bir enerjiyle anlatır. Polis teğmeni Shranck ve memur Krupke ile simgelenen otorite ise soğuk, duygusuz ve katı, hatta ayrımcıdır. Film, bir aşk hikayesine göre hayli ciddi açılımlar taşır.

Filmin aşk teması da Shakespeare'in sağlam metnini neredeyse aynen takip eder. Tony ve Maria'nın ilk görüşte başlayan aşkları can yakıcı bir çizgide ilerler. Daha en baştan 'umutsuz' dur. Ancak ikiliyi oynayan isimlerde bir sorun olduğunu düşünebilirsiniz. Nitekim

Tony'i canlandıran Richard Beymer bu rol için düşünülen oyuncular listesinin sonlarından gelmiş bir isim. Elvis Presley'in (menajeri çete üyesi rolünde oynamasını istememiş), Anthony Perkins'in ("Sapık" da oynamayı tercih etmiş!) ve Warren Beatty'nin (aslında çok da iyi olurmuş) bile adının geçtiği bu rolde Beymer'in karizma yoksunu duruşu Maria'sız sahnelerde oldukça sırtıyor. Özellikle de can yoldaşı Riff'i oynayan Russ Tamblyn'in yanındaki sahnelerde. Şarkılarını ise Jimmy Bryant söylemiş. Zaten sonrasında Beymer'den, başka önemli bir film çıkamadı. Dönemin en güzel kadınlarından biri olan Natalie Wood'un Porto Rikolu olmasına ikna oluyorsanız bir sorun yok. Wood'un şarkılarını "My Fair Lady"de Audrey Hepburn'e sesini veren soprano Marni Nixon söylüyor olsa da güzel yıldız "I Feel Pretty"de çok sevimli...

Filmin en akılda kalıcı oyunculuk performansları yan karakterlerden geliyor. Riff rolünde akrobatik kabiliyeti ve sempatisiyle de dikkat çeken Russ Tamblyn, Bernardo rolünde Yunan asıllı karizmatik George Chakilis ve Bernardo'nun sevgilisi Anita'da Natalie Wood'dan rol çalan Rita Moreno... Üçü de hem dansları hem de rol kabiliyetleriyle pırıl pırıl parlıyorlar. Bu yüzden Riff ve Bernardo'nun hikayeden çıkışlarıyla zaten giderek depresifleşen film ciddi bir 'eksiklik' duygusu yaratmıyor değil.

Kazandığı 10 Oscar'ı sonuna kadar hak eden bu klasik, kostüm çalışmasındaki başarısı, her bir karakterin kişiliğine uygun dans figürleriyle oluşturulmuş şahane koreografileri, Bernstein'in değeri sonradan teslim edilmiş müzikleri, Robert Wise'in aksaksız, dinamik ve 70 mm çektiği geniş kadrajlı sahneleriyle hâlâ fazlasıyla etkileyici. ■

YOL

ÖNCELİKLE, HER NE KADAR 'POST-APOKALİPTİK' BİR SİNEMA ÖRNEĞİ OLSA da, bu türü seven herkesin istisnasız bağrına basacağı konusunda garanti veremeyeceğimiz bir yapıt "Yol" ... Bu etiketi görünce "Çılgın Max", "Ben Efsaneyim", "Son Umut" türünden aksiyonu olan, görece daha hızlı filmleri aklına getirenleri zor bir deneyim bekliyor. Ancak öte yandan görüp görebileceğiniz en karanlık, en umutsuz ve en tedirgin edici yapıt aynı zamanda. Kesin tarihi bilinmeyen, pek de uzak olmayan bir gelecekte Dünya gezegeni ömrünü tamamlıyor. Tabiat Ana (yahut bildiğimiz 'biyosfer'), sebebini bilmediğimiz bir şekilde ölüveriyor. Depremler ve alevli patlamalarla adeta kendi kendini imha eden gezegende artık ne hayvanlar var ne de bitkiler. Her nasılsa sağ kalmayı başaran az sayıdaki insan ise, bu 'sıfatı' taşımaya bile hak etmeyecek durumda. Medeniyetin tamamen çöktüğü bu ıssız ve ölü dünyada hayatta kalanlar için kuşkusuz en büyük problem, yiyecek bulabilmek. Vardıkları nokta ise artık yamyamlık...

Hollywood klişelerine alışmış seyirci, yaşanan felaketin sebebini öğrenmeye ve aksiyonel sahneler görmeye çalışsa da filmin derdi bu değil. Tüm mesele, bütün ağaçların tek tek kuruyup yıkıldığı, denizin ve gökyüzünün artık mavi yerine koyu gri olduğu, yaşayan insanların erdemlerini kaybedip sadece 'hayatta kalmaya' çalıştıkları bir dünyada neler olabileceğini düşündürmek... Nitekim filmin iki baş kahramanı olan baba ile küçük oğlunun adlarını bile bilmiyoruz. Onlar sadece 'baba' ile 'oğul'... 'Anne' ise felaketin ilk dönemlerinde 'yaşamaya' daha fazla dayanamayarak onları terk etmiş, kendini bile isteye 'ölüm'ün kucağına atmış durumda. 'Baba', 'anne'nin son sözlerini yerine getirerek, oğluyla Güney'e doğru yolculuk ediyor ve bu yolda karşılarına çıkan avcılar, tecavüzcüleri, yamyamları, kısacası kötü adamları atlatmaya çalışıyorlar.

"Yol", ucunda umut ışığı olmayan öyküsüyle seyredeni içine alıveren ve hakikaten o boğucu ortamda nefesleri kesen başarılı bir roman

uyarlaması. "İhtiyarlara Yer Yok" adlı eseri de sinemaya uyarlanan Cormac McCarthy'nin Pulitzer ödüllü eseri, beyazperdede de tam olması gerektiği gibi duruyor. Yaklaşık iki saat süresince, kendini kaptıran izleyiciyi, bitmiş ve mahvolmuş bir dünyaya hapsediyor. Biz de o karakterlerle birlikte çaresizliği, her an hazırda bekleyen ölümü, açlığı ruhumuzda hissediyoruz adeta. Bunda Javier Aguirresarobe'nin enfes görüntü çalışması ve Nick Cave'in müziklerinin de payı büyük kuşkusuz.

"Yol", bir başka okumayla katıksız bir 'baba-oğul' hikayesi aynı zamanda. 'Anne'nin gidişinden sonra oğluna kol kanat gerip, onu bu ölü dünyada yaşatmak için her şeyi göze alan 'baba'nın dramı, yüreklere işleyecek denli çarpıcı. Oğlunu 'melek' ya da 'Tanrı' olarak gören, onu bir bakıma 'yaşama sebebi ve sevinci' yapan 'baba', aynı zamanda her an hazırda beklettiği son kalan iki mermiyi, yamyamların ya da tecavüzcülerin ellerine düşerlerse, oğluna ve kendine sıkmaktan imtina etmeyecek kadar da kararlı... Böylesine 'zifiri karanlık' bir tablo çizen yapıt, izleyiciye kendini ve insanoğlunun dünyaya yaptığı fenalıkları sorgulama zorunluluğu da getiriyor.

En umutsuz anda karşılarına çıkan küçük bir böcek, yahut küçük çocuğun babasını, yolda rastladıkları çaresiz yaşlılara iyi davranması konusunda uyarmasıyla 'umudun' kaybolmadığını vurgularken, öte yandan 'baba'nın insan eti yemeyi reddetmesiyle, oğluna daima iyi ve erdemli olmayı öğütlemesiyle en zor koşullarda bile insanlığımızı kaybetmemenin mümkün olduğunu söyleyen film, oyuncu kadrosuyla da göz kamaştırıcı. Baba rolünde unutulmaz bir oyun çıkaran Viggo Mortensen; oğul rolünde "Şampiyon"la dünyayı ağlatan Rick Schroder'i aratmayan Kodi Smit-McPhee; kısa ama etkileyici anne rolünde Charlize Theron; ağır makyaj altında sürpriz kılıklarda karşımıza çıkan Robert Duvall ve Guy Pearce filmin ağır topları. [A]

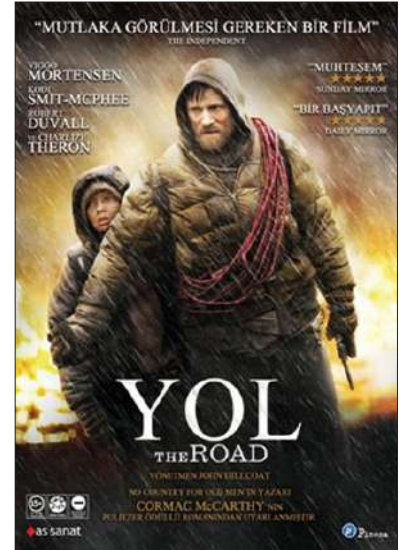

Dramı, bilimkurguyu, gerilimi bir arada yaşayıp üstüne 'çevre duyarlılığı'nı da düşünmek her filmde nasip olmaz.

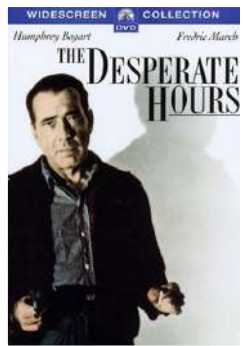

Bir felaket filminde daha 'aile' ön planda. Anlaşılan marjinaler, eşcinseller, müzmin bekarlar vs. için hayatta kalma ihtimali sıfır.

ORJİNAL ADI The Road
YÖNETMEN John Hillcoat
OYUNCULAR Viggo Mortensen, Charlize Theron, Kodi Smit-McPhee, Robert Duvall, Guy Pearce
YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 107 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.
ŞİRKET As Sanat (Pinema)

Cormac McCarthy'nin Pulitzer ödüllü romanından sarsıcı bir uyarlama.

ÜMİTSİZ SAATLER

ORİJİNAL ADI The Desperate Hours

YÖNETMEN William Wyler

OYUNCULAR Humphrey Bogart,

Fredric March, Arthur Kennedy, Martha Scott

YAPIM/SÜRE 1955 ABD, 108 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 1.0 Mono İngilizce (T.A.)

ŞİRKET Tiglon (Paramount)

'Bilinmeyen bir
neden'den ötürü
başarılı bulunmayan
iyi bir Wyler/Bogart
film...

KANUNDA KAÇAN ÜÇ SUÇLU, SAKİN BANLİYÖDEKİ EVİ BASAR VE HUZUR içindeki aileyi rehin alır... Usta yönetmen William Wyler'in, Joseph Hayes imzalı roman, sahne oyunu ve senaryodan yola çıkarak beyazperdeye aktardığı "Ümitsiz Saatler", tam bir Humphrey Bogart gösterisi niteliğinde. Bogart, 1936 yapımı "Taşlaşan Orman"ın (The Petrified Forest) ardından, tüm kariyerindeki 'en nefret edilesi' karakterlerden biri olan Glenn Griffin'i canlandırıyor. Ortakları da öyle... Filmin yapım yılı 1955'ten bu yana neler neler ve kimler kimler gördük, elbette ama bu üç adamın sinema tarihinde 'o güne dek görülmemiş' acımasızlık ve iğrençlikte oldukları rahatlıkla söylenebilir. Evin gerçek sahipleri bu üç adam tarafından ciddi anlamda aşağılanıyor, hakarete uğruyor, sözel ve fiziki şiddet yaşıyorlar.

Oyunculuk yaşamını 1956'da noktalayan Humphrey Bogart'ın 1955'de rol aldığı dört filminden biri olan "Ümitsiz Saatler", bugün hem Wyler hem de Bogart filmografisi içinde parıldamakta ama

zamanında seyirciden fazla övgü almadığını da belirtelim. Öyle ki belli başlı başvuru kaynakları, filmin 'bilinmeyen bir nedenden ötürü' hak ettiği başarıya ulaşamadığını belirtiyor. 'Bilinen neden' olarak ileri sürülen ise Glenn Griffin karakterini daha önce sahnede canlandırmış olan Paul Newman... Sahnede 30 yaşında güçlü kuvvetli bir kötü adam olarak seyredilen Newman'dan kaynaklanan göz alışkanlığının, ne kadar başarılı olursa olsun 56 yaşındaki Bogart'ın yadırganmasına yol açtığı iddia ediliyor. Oysa Bogart, madalyonun her iki yüzünü de derinlemesine sergileyen bir oyun tutturmuş.

1990'da Michael Cimino yönetiminde, Mickey Rourke, Anthony Hopkins, Elisa Koteas'lı kadroyla yeniden çekilen film orijinalinin gölgesinde kalmış, Wyler'in rejisini, Bogart'ın inandırıcılığını mumla arar gibi olmuştuk. [1]

İki yıl sonra (1957) yaşama veda eden 'ihtiyar' Bogart, gençlere taş çıkartıyor.

Savunmasız aile reisi March'ın, kötü adamların her talimatını yerine getirmesi, 'senaryo zaafı' olarak nitelenmişti.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

AŞKA ŞANS VER

ORİJİNAL ADI Country Strong
YÖNETMEN Shana Feste

OYUNCULAR Gwyneth Paltrow, Tim McGraw,
Garrett Hedlund, Leighton Meester
YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 112 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İngilizce
ŞİRKET Tiglon (Sony)

Temelde bir 'yıkım'
hikayesi anlatıyor
gibi görünse de, her
anına 'umut' sinmiş
bir çalışma.

KLASİK AMERİKAN BAKIŞININ MÜZİK ALANINDAKİ BAYRAĞI TAŞIYAN UNSURU olan 'country' tarzının beyazperdedeki uzantıları arasına katılan "Aşka Şans Ver", sorunlarıyla boğuşmak zorunda kalan, bir yandan da 'aşk'la ilişkisini çözmeye çalışan ve de hayranlarıyla buluşabilmenin hesaplarını yapan yıldız bir şarkıcının 'karanlık'ına çekiyor bizleri.

Çok yönlü aktris Gwyneth Paltrow'un canlandığı ana karakterin etrafındaki çemberin de büyük önemi var bu hikayede. Aynı zamanda menajeri olan kocasının onunla yaşadığı 'diken üstünde' ilişki, rehabilitasyon sürecinde tanıdığı genç müzisyen Beau'nun onu koruyup kollayan doğası ya da onun yerini alması beklenen taze ve güzel şarkıcının ihtiraslarıyla kuşatılmış görünen yıldız, bir yıl öncesinde ruhuna yapışan 'günah'tan arınmaya çalışıyor hikaye boyunca. 'Dibe vurmak'la 'tırmanmak' arasında gidip gelen karakter, bu dengesizliğini diğerlerine de aksettiriyor ve duygusal açıdan tam bir 'karmaşa'ya hapsediyor herkesi...

Shana Feste'nin yazıp yönettiği ikinci film olan "Aşka Şans Ver", temelde bir 'yıkım' hikayesi anlatıyor gibi görünse de, her anına 'umut' sinmiş bir çalışma. Bu özelliğini daha çok Garrett Hedlund'ın canlandığı Beau Hutton karakterinin 'bakış'ından alıyor, onun hayatla kurduğu ilişkinin 'saflık'ına yaslanıyor. Öte yandan yıldız şarkıcıyla menajer kocası arasındaki bağın 'ip üstünde cambazlık' gerektiren doğasına da büyük bir alan açıyor film. Onların neredeyse birbirlerine dokunamayacak kadar yabancılaşmalarının altını doldurmayı başarıyor, karakterlerin geçmişlerinden gelen 'sızı'yı öne çıkarıyor.

Bu filmin müzikle ilişkisiyse her şeyi yerli yerine oturtan bir 'tutkal' işleviyle anlamlandırıyor. Country müziğin 'damar' özelliklerinden yararlanıyor yönetmen ve şarkı sözlerinin arasına sıkıştırılan 'hayat ağacı'nı suluyor her fırsatta. [2](#)

Filmin konser sahneleri, bu tür çalışmaların istediği ölçüyü tam olarak tutturma başarısı gösteriyor.

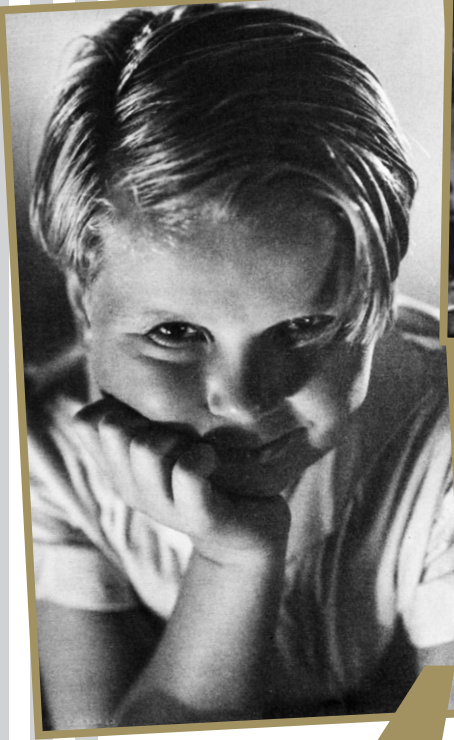
Leighton Meester, güzel olmasına güzel ama hikayenin derinleşmesini sağlayacak oyunculuktan yoksun gibi.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Ücretsiz Haber Arama: <http://www.haberay.com>

1 - 14. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali

5-12 Mayıs tarihleri arasını rezerve eden festival, bu yıl da Türkiye'deki 'kadın hareketi'nin merkezi olacak gibi görünüyor. Ülkemizden ve dünyadan önemli filmlerin ve sinemacıların konuk olacağı organizasyon, uluslararası yarışmasıyla da ilgi çekecek kuşkusuz. Festivalin bu yılki Onur Ödülü sahibiyse 'her derde deva' Derya Alabora olacak.

2 - Yakın Plan Yeni Türkiye Sineması

Sinema yazarı Zahit Atam'ın yeni kitabı, sinemamızın son dönemine damgasını vurmuş dört 'kurucu yönetmen' (Nuri Bilge Ceylan, Yeşim Ustaoğlu, Zeki Demirkubuz, Derviş Zaim) özelinde Türkiye sinemasının bugününü irdeliyor, geçmişin etkisini de unutmuyarak. Cadde Yayınları etiketiyle çıkan kitap, sinema kitaplığımızın boş kalmış bir alanını dolduracak gibi.

3 - Sherlock Holmes: A Game Of Shadows

Guy Ritchie'nin iki yıl önceki "Sherlock Holmes" yorumu epeyce sevildi. Şimdi de aynı başrol kadrosuyla devamı geliyor. 16 Aralık'ta dünyayla aynı anda Türkiye'de de gösterime girecek filmin oyuncu kadrosuna katılan Noomi 'Ejderha Dövmeli Kız' Rapace, 'yeniler' içinde en ilgi çekeni olacak gibi görünüyor.

4 - Jackie Cooper (1922-2011)

Henüz 9 yaşındayken oynadığı "Skippy" adlı filmle 'en iyi erkek oyuncu' Oscar'ına aday gösterilen, yetişkinliğinde televizyon için diziler yöneten, "Superman" serisindeki 'editör Perry White' karakteriyle unutulmazlar arasına giren Jackie Cooper da kaybettiklerimiz arasındaki yerini aldı. İlk dört "Superman" filmini yeniden seyredip analım aktörü...

5 - Hüseyin Zan (1931-2011)

Sinemamızın anlı şanlı kötü adamlarını canlandırmasıyla tanıdığımız Hüseyin Zan hayata veda etti. 150'ye yakın (belki de daha fazla) filmde 'kötü'nün beyazperdedeki suretine dönüşen aktör, 1960'ların ortasından 1970'lerin ortasına kadar geçen 10 yıllık süreçte Yeşilçam'ın vazgeçemediği isimlerdendi.

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER CUMARTESİ 10.00 - 12.00 / TEKRARI HER PAZAR 12.00 - 14.00

“Gişe rekoru kırmasına karşın 'Kanlı Meyhane' (Jamaica Inn) hâlâ beni üzer.”

Alfred Hitchcock